

နင်းငွေသွေးသဒ္ဓါ

System Created

(Chapter-9)

"ပျဲပါး....."

"ဟင်"

သူ့အချိန်အကြာကြီး ရပ်နေမိရာ လဲ့ကျီခေါ်သံကိုလည်း မကြား၊ လီချူးခေါ်သံလည်း မကြားတော့ဘဲ နောက်ဆုံး သားငယ်အသံမှသာ ကြားတော့သည်။

လဲ့ကျီက မျက်နှာဖုံးအောက်က သူ့မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရန် ဟန်ရေးပြင်နေစဉ် စုန်ဟုန်းဟိုင် မျက်နှာလွှဲလိုက်လေ၏။ လဲ့ကျီမှတ်သားဉာဏ် အရမ်းကောင်းတာ သူသိသည်။ ခဏလေးနဲ့ သူ့ကို မှတ်မိသွားနိုင်သည်။

သူမသိလိုက်တာက လဲ့ကျီသည် ဒီထဲကို ဝင်လာကတည်းက သူ့ရဲ့ကိုယ်သင်းနဲ့ကို ရနေပြီးပြီ ဆိုတာပင်။

"သမားတော်... အဲဒီဆေးပင်တွေကို ဘယ်မှာရှာရမလဲ သိလား"

လဲ့ကျီက ခပ်တည်တည်ပဲ မေးလိုက်သည်။ စုန်ဟုန်းဟိုင် မလိမ်ချင်ပါ။ အဲဒီဆေးပင်တွေက သူ့နေတဲ့တောင်ပေါ်မှာ အလေ့ကျပေါက်သော အဖိုးတန် ဆေးပင်များပဲ ဖြစ်သည်။ လဲ့ကျီရဲ့နတ်ဆိုးသွေးက ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ သူသိချင်သေး၏။

"သိပါတယ်.... ဒါပေမဲ့ လဲ့အကြီးအကဲရဲ့ သွေးကြောကို အရင်ဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်လို့ ရမလား"

"ကောင်းပါပြီ"

လဲ့ကျီ လက်ခံတော့ သူလည်း သွေးကြောစမ်းပေးရန်အတွက် ပြန်လှည့် လာလိုက်သည်။ သို့သော် လဲ့ကျီက သူ့ကို လက်ထုတ်မပေးလာပေ။ ထို အစား သူသည် စုန်ဟုန်းဟိုင်းအနားကို ကပ်သွားပြီး

"သမားတော်စုန်... ကျွန်တော့်ရဲ့ရောဂါကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့် ဆွေးနွေးလို့ရမလား"

စုန်ဟုန်းဟိုင်း ဝတ်ရုံလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်မြန်လာတဲ့ သူ့နှလုံးခုန်သံကို လဲ့ကျီကြားသွားမှာ ကြောက်နေမိတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ လဲ့ကျီက ဘယ်သူလဲ။

သူချစ်တဲ့သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် အင်မတန် ပါးနပ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲလေ။ သူသမားတော်စုန်ကို အခန်းထဲ စဝင်လာကတည်းက ကြည့်နေခဲ့တာဖြစ်ပြီး နောက်ကျောက ကြည့်ရင်တောင် သူ့ချစ်သူနဲ့ တူတယ်ဆိုတာ သူခံစားရ သည်။

အနီးနားကို ရောက်သွားလေလေ ကိုယ်သင်းနံ့က ပိုပိုပြီး ထွက်လာလေ လေ ဖြစ်နေရာ လဲ့ကျီ ထပ်မံ စမ်းသပ်ကြည့်ရန်အတွက် ထပ်မံတိုးကပ်ကာ စကားဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စုန်ဟုန်းဟိုင်း ဇတ်ဆို နောက်ဆုတ်သွားသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဆို တာ သူမသိလိုက်ပါ။ လဲ့ကျီသည် သူ့ထင်မြင်ချက်က ၃၀% မှန်နေပြီဆိုတာ သိထားပြီးပြီ ဖြစ်လေသည်။

"သမားတော်စုန် ဒီဘက်ကိုကြွပါ"

လဲ့ကျီက လက်ဟန်ပြုပြီး အရင်ဆုံး ထွက်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လည်း အားချိုးကို ချိသွား၏။ စုန်ဟုန်းဟိုင်း စကားလှမ်းပြောရန် ပြင်လိုက်

သည့်အခိုက် သူတို့နားမှာ တခြားသူတွေလည်း ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ အမှတ်ရလိုက်တာကြောင့် လဲ့ကျီနောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်လာခဲ့ ရသည်။

အားချိုးကတော့ လဲ့ကျီကို စကားတွေ တရစပ်ကို ပြောနေ၏။ သွေးက စကားပြောတာကြောင့်လား။ အားချိုးလို့ သူစိမ်းတွေကို မခင်တတ်သော သူကတောင် တွေ့တာ သိပ်မကြာသေးတဲ့ လဲ့ကျီကို ခင်တွယ်နေပြီလေ။

အနောက်ကလိုက်လာတဲ့ သူ့ကို တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသေးသည်။ လဲ့ကျီသည် ရောဂါအကြောင်း ဆွေးနွေးမည်ဟုဆိုပြီး သူ တို့သားအဖ နှစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့အိပ်ဆောင်အတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

စုန်ဟုန်းဟိုင် အိပ်ဆောင်ထဲအထိ မလိုက်ချင်ပါ။ သို့သော် သူမလိုက်ချင် တဲ့ အကြောင်းသာ ပြောလိုက်ရင် လဲ့ကျီက မေးခွန်းတွေ မေးလာမည်။ အသံတုက စကားတွေ အများကြီးပြောရင် ပြယ်သွားနိုင်လို့ သူ့ကိုယ်သူ စကားများများ မပြောမိအောင် ထိန်းရမည် ဖြစ်သည်။

အိပ်ဆောင်ထဲ သူဝင်လိုက်သည်နှင့် တံခါးနှစ်ချပ်က သူ့အလိုလို ပိတ်သွား သည်။ စုန်ဟုန်းဟိုင် အထိတ်တလန့်နဲ့ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါ လဲ့ကျီက ပြုံး၍

"ကျွန်တော့်ရဲ့ရောဂါက တခြားလူတွေ ကြားလို့ မဖြစ်တာကြောင့်ပါ"

စုန်ဟုန်းဟိုင် ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ လဲ့ကျီမှာ နတ်ဆိုးသားရဲ့သွေး ရှိနေတာ အပြင်ကို ပေါက်ကြားသွားလို့ မဖြစ်ပါ။ သို့မဟုတ်လျှင် လဲ့ကျီသည် ဒုတိယဟွမ်ကျင်းရွှေ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သူကြည့်လိုက်တော့ လဲ့ကျီက အားချိုးကို မုန့်ပွဲလေးချပ် တင်ထားသော စားပွဲတွင် ညင်ညင်သာသာ ချပေးပြီး မုန့်စားနေရန် မှာကြားနေသည်။ ပြီး

နောက် သူသည် သံမဏိတုံးလို ရပ်နေတဲ့ စုန်ဟုန်းဟိုင်ဘက်ကို လှည့်လာ၏။

"သမားတော်စုန်.... ပါဝင်တဲ့ ဆေးမြစ်တွေ ဘယ်မှာရှာရမလဲ သိတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ရောဂါကို ကုသပေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်...."

"ဆန္ဒမစောပါနဲ့... ကျွန်တော် အရင်ဆုံး စမ်းသပ်ပါရစေ"

လဲ့ကျီ သမားတော်စုန်၏ အသံကို သေချာနားထောင်သည်။

("မဟုတ်သေးဘူး.... ကိုယ်သင်းနံ့က ဟုန်းအာနဲ့တူတယ် လမ်းလျှောက်တာနဲ့ လေသံ အနေအထားကောပဲ.... အသံက ဘာလို့မတူတာလဲ... ဧကန္တ.... အသံတုအစီအရင်")

ထိုအချိန်တွင် စုန်ဟုန်းဟိုင်သည် လဲ့ကျီသွေးကြောကို စမ်းသပ်ရန် လျှောက်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

"သမားတော် စစ်ဆေးပေးလက်စနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်မှာ အစပျိုးနေတဲ့ သွေးစက်ကို စမ်းသပ်ပေးပါလား"

"ဘယ်လို.... "

"ရင်ဘတ်မှာပါ.... "

လဲ့ကျီက ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ မျက်ခုံးကို ကျုံ့ထားလိုက်သည်။

"အရမ်းနာတယ်... သမားတော်စုန် ကူညီပေးပါလား"

နတ်ဆိုးသားရဲ့သွေးက ဘယ်လောက် နာကျင်သလဲဆိုတာ လဲ့ကျီမပြောလည်း သူတွေ့ကြည့်တာနဲ့ သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတတ်နိုင်သလောက် စမ်းသပ်ပေးရန် သဘောတူလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အားချုံးနဲ့ မနီးမဝေးနေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ လဲ့ကျီက မနှေးမမြန်သော အရှိန်ဖြင့် ခါးစည်းကြိုးကို ဖြေကာ ရင်ဘတ်ကို လှုပ်ပြ

လိုက်သော် အနီရောင် အစက်ကလေး တစ်စက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ကျောက်စိမ်းဖြူ လက်ချောင်းလေးတွေ စတင်လှုပ်ရှားလာသည်။ သွယ်လျသော လက်ညှိုးထိပ်လေးက တဖြည်းဖြည်း လဲကျီရင်ဘတ်က အနီရောင်အစက်ဆီသို့ လှမ်းလာ၏။

("နတ်ဆိုးသားရဲသွေး.... တကယ် နတ်ဆိုးသားရဲသွေးပဲ")

မျက်နှာဖုံးအောက်မှာ ထိတ်လန့်နေတဲ့ မျက်နှာရှိနေတာကို လဲကျီ မမြင်ရ။ သို့သော် အနီစက်ကို ထိတွေ့လာတဲ့ လက်ချောင်းကိုတော့ သူလုံးဝမမေ့။ အဲဒါက သူ့စိတ်ကို နေ့ရောညပါ လွှမ်းမိုးထားသူ တစ်ယောက်၏ လက်ချောင်းတွေဆိုတာ သူသိသည်။

လဲကျီ တွေးမိသည်။

("သူ.... ဟုန်းအာလား")

ထိုအချိန် သမားတော်စုန်က လဲကျီ၏ လက်ကောက်ဝတ်က သွေးကြောကို ပြောင်းလဲ စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ သွေးကြောကို စမ်းပြီးတော့မှပဲ စုန်ဟုန်းဟိုင် စိတ်သက်သာသွားလေ၏။

"အရမ်းကြီး မဆိုးသေးဘူး"

"ဟုတ်တယ်.... ကျွန်တော် မနေ့ကမှစပြီး ခံစားရတာ"

("ဟင့် ဟုန်းအာရဲ့အသံအစစ် ထွက်လာပြီ")

"မင်းအတွက် ဆေးတွေရှိတဲ့နေရာက ငါနေတဲ့တောင်မှာပဲ.... မင်းအချိန်ရရင် လိုက်ယူလို့ရတယ်"

စုန်ဟုန်းဟိုင်သည် သူ့ရဲ့အသံတု အစီအရင် ပြယ်သွားပြီ ဆိုတာတောင် သတိမထားမိတော့ဘဲ လဲကျီကို စကားတွေ ဆက်ပြောနေ၏။ စုန်ဟုန်းဟိုင်လှည့်ထွက်သွားမည်အပြု ရုတ်တရက် လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို ဖမ်းဆွဲ

လိုက်သည်။

သူလှည့်အကြည့်တွင် လဲကျီက သူ့အား နံရံတွင် ကပ်ထားလိုက်တော့၏။ စုန်ဟုန်းဟိုင် ရုန်းရန်ကြိုးစားမည် ပြုသည့်အချိန် သူ့မြင်လိုက်ရတာက လဲကျီသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို ပြန်ဆုပ်ထားတာကို တွေ့ရလေသည်။

"အား....."

"မင်း....."

"နာတယ်..... အထဲမှာ "

လဲကျီလက်တစ်ဖက်က နံရံတွင် ထောက်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်က ရင်ဘတ်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားတာရာ လက်သည်းကြောင့် သွေးစများပင် စီးကျလာသည်။ စုန်ဟုန်းဟိုင် မျက်လုံးအပြူးသား ဖြစ်သွား၏။

"မင်း.... မင်း.... မင်းသွေးတွေ ထွက်နေပြီ"

"အထဲမှာ အရမ်းနာတယ်... ဆူးနဲ့ထိုးနေသလိုပဲ အရမ်းနာတယ် "

"ငါ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

အများအမြင်တွင် တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ နတ်သမားတော်သည် လဲကျီရှေ့မှာ တော့ ဘယ်ကနေဘယ်လို စကုသရမှန်း မသိတော့ဘဲ မေ့လျော့နေချေ၏။ သူ့လက်ချောင်းများက လဲကျီကို ထိရမလို နောက်ဆုတ်မရလို ဖြစ်နေသည်။

"နာတယ်.... နာတယ်...."

"ငါမင်းကို နာကျင်တာ လျော့သွားအောင် လုပ်ပေးမယ်"

သူသည် အစိမ်းရောင် ကုသခြင်းစွမ်းအင်များကို လက်ချောင်းများကြား စုစည်းလိုက်သည့် အချိန်တွင် လဲကျီက ထိုလက်ချောင်းများကို ဖမ်းဆုပ်၍ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လာ၏။ ပြန်လည်မွေးဖွားလာပြီးနောက် သူ့လဲကျီထက် အရပ်နည်းနည်း ပုသွားလို့ မော့ကြည့်နေရသည်။

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ လဲကျီနဖူးထက်တွင် ချွေးစ
တွေ ဝဲသီနေပုံက နာကျင်နေတာဟာ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ကြောင်း
သိသာလှသည်။

လဲကျီကြည့်ပြီး စုန်ဟုန်းဟိုင်တစ်ယောက် ပို၍ပို၍ စိတ်ပူလာသည်။ ထို
အခိုက်အတန့်တွင် လဲကျီနှုတ်ဖျားမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာပေ၏။

"ဟုန်းအာ...."

"ဟင်...."

မထင်မှတ်ဘဲ စုန်ဟုန်းဟိုင်နှုတ်က ပြန်ထူးမိသွားသည်။

"ကိုယ့်ကိုမုန်းနေတုန်းလား... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်နော် ကိုယ့်အမှား
တွေ အားလုံးအတွက် ကိုယ်ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ပါ့မယ်"

"လဲအကြီးအကဲ လူမှားနေပြီ"

စုန်ဟုန်းဟိုင် သူ့လက်ကို ရုန်းဖယ်ရန် ပြင်သော်လည်း တစ်ဖက်လူက
တင်းတင်းဆုပ်ထား၏။

"ဟုန်းအာ.... မသွားပါနဲ့... ကိုယ်မင်းကို ထွက်သွားခွင့် မပေးနိုင်တော့
ဘူး.... မင်းအသံ မင်းလှုပ်ရှားပုံ အသံအနေအထား ကိုယ်သင်းနဲ့ ကိုယ်
အားလုံး မှတ်မိတယ်.... ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို အမှားပြင်ဆင်ခွင့်လေး
တော့ ပေးပါ ဟုတ်ပြီလား"

("ငါ့မျက်နှာဖုံး တပ်ထားတာတောင် သူ့ငါ့ကိုမှတ်မိတယ်")

"မင်းဒီတစ်ခါ ကိုယ်အနားက ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်း မင်းအ
ရင်က ထွက်သွားသလိုမျိုး ထွက်သွားလိုက်မယ်"

"လဲကျီ"

နောက်ဆုံးတော့ သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်ပြီ။ လဲကျီသည်

သူ၏လက်ချောင်းတို့ကို ကြင်နာစွာ ထွေးဆုပ်ထားသည့်အကြား မျက်နှာက ဖြူဖပ်လာသည်။ စုန်ဟုန်းဟိုင် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်တော့ ရင်ဘတ်က အနီ စက်ဟာ တဖြည်းဖြည်း သွေးကြောများအဖြစ် ပြောင်းလဲနေတာ တွေ့ရ၏။

စုန်ဟုန်းဟိုင် လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်မှ လက်ညှိုးလက်ခလယ် ထုတ်ကာ ကုသခြင်းစွမ်းအင်ဖြင့် သွေးကြောတွေ ထပ်ပျံ့မလာအောင် ကုသ ထိန်းသိမ်းပေးလိုက်၏။ သူ့လက်ချောင်းက လဲကျီရင်ဘတ်နဲ့ မထိတတ် ကလေး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက် လဲကျီသည် သွေးစွန်းနေသော လက်ချောင်းများဖြင့် စုန်ဟုန်း ဟိုင်မျက်နှာရှိ ငွေရောင်မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်တော့သည်။ စုန်ဟုန်းဟိုင် အာရုံက နတ်ဆိုးသားရဲသွေးဆီကနေ လဲကျီဆီ ပြန်ရောက်သွားပြီး မော့ ကြည့်မိသည့်အခိုက် သူတို့နှစ်ဦး မျက်လုံးချင်းဆုံသွားပြန်၏။

လဲကျီ အရင်ဆုံး ကြည့်မိတာက စုန်ဟုန်းဟိုင်နဖူးပေါ်က အနီရောင် အမှတ်အသားလေးပင်။ ယခုအထိ မပျောက်သွားသေးတဲ့ အမှတ်အသား လေး ဖြစ်သည်။

"တကယ်ပဲ မင်းကိုး.... ဟုန်းအာ"

"ဟုတ်တယ်... ငါ"

"ကိုယ်မင်းကိုချစ်တယ်..... အခုမှမဟုတ်ဘူးနော် မင်းကအရှင့်သား မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိပြီးတဲ့နောက်လည်း ကိုယ်မင်းကို ချစ်ခဲ့တာ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အရမ်းစိတ်တွေ ရှုပ်နေလို့ မင်းအနားမှာ မနေပေးခဲ့နိုင်တာပါ"

"မင်း...."

"အင်း...."

"သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပြီလား"

("ချီလျန်ဟွနဲ့ အကြောင်းကို သူ့အခုအထိ စိတ်ဆိုးနေသေးပုံပဲ")

လဲ့ကျီ သူ့လက်က ငွေရောင်လက်စွပ်လေးကို ထောင်ပြလိုက်တော့ လဲ့ကျီ အခုထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ရသေးကြောင်း စုန်ဟုန်းဟိုင် နားလည် သွား၏။ လဲ့ကျီက သူ့ဖမ်းဆုပ်ထားတဲ့ လက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

"လက်စွပ်ကော..."

လက်စွပ်က စုန်ဟုန်းဟိုင်လက်တွင် မရှိချေ။ လဲ့ကျီချက်ချင်း အားချိုးကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်လာ၏။

"မင်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်တာလား"

"မ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟူး.... တော်ပါသေးရဲ့ ဒါဆို အားချိုးက ဘယ်သူ့သားလဲ.... ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကြည့်သလောက်တော့ အားချိုးက ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ပုံစံနဲ့ အရမ်းတူ တယ်"

စုန်ဟုန်းဟိုင် သူ့ကုသပေးလိုက်တဲ့ သွေးကြောတွေ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ် သွားတော့မှ လက်ချောင်းကို ပြန်ရုပ်ကာ အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် ရင်ဘတ်က သွေးများကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ကိုယ့်သားလား"

"ဘယ်သူက မင်းရဲ့သားလို့ ပြောနေလို့လဲ"

ထိုအခိုက်တွင် စုန်ဟုန်းဟိုင်၏ လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်လုံး ဖမ်းချုပ်ခံ လိုက်ရပြီး တစ်ပြိုင်နက် နံရံတွင် ကပ်ထားခံရတော့၏။ စုန်ဟုန်းဟိုင် လန့် သွားသည်။ လဲ့ကျီရဲ့ယခုလို သွေးဆိုးတဲ့ မျက်လုံးတွေကို သူမမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။

"လဲ့ကျီ....."

"မင်းဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ.... ပြော အဲဒီမိန်းမကို ငါအခုပဲ သွား

သတ်ပစ်မယ်..... အဲဒီမိန်းမရဲ့ ဆွေးစဉ်မျိုးဆက် အားလုံး တစ်ယောက်မ ကျန် အကုန်သတ်ပစ်လိုက်မယ်"

"လဲ့ကျီ မင်းငါပြောတာ နားထောင်ပါဦး...."

"ဘယ်သူသားလဲ.... မင်းဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ ငါတို့ရဲ့လက်စွပ် ဘယ်မှာလဲ.... ပြောလေ..."

("နတ်ဆိုးသွေးကြောင့်လား")

သူ လဲ့ကျီလက်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ပြီး ခြေဖျားနည်းနည်းထောက်ကာ လဲ့ ကျီကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

"လဲ့ကျီ စိတ်အေးအေးထား..... လက်စွပ်က ရှိပါတယ်.... ငါသားလည်ပင်း မှာ ဆွဲပေးထားတာ သားကလည်း မင်းရဲ့သားပါ... စိတ်အေးအေးထား နတ်ဆိုးသားရဲသွေးကို မနိုးကြစေနဲ့"

ထိုအခါမှ ဒေါသတွေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။ စုန်ဟုန်းဟိုင် ခါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျုံးဖက်ကာ တင်းနေအောင် ဖက်ထားလိုက်ပါ တော့သည်။

"တကယ်ပဲ ကိုယ့်ရဲ့သား ဖြစ်နေတာကိုး...."

"လဲ့ကျီ အချိန်မရှိတော့ဘူး.... မင်းရဲ့ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ရအောင်"

"မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ဆေးပဲလေ"

လဲ့ကျီက မလွတ်ပေးသည့်အပြင် ပိုတိုးလို့ ဖက်ထားသည်။ ဒီလူသားလေး ကို မဖက်ရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီလဲ။ မတွေ့ရတာလည်း ကြာ ပြီ။ ဒီကြားထဲ သူအရမ်းလွမ်းနေခဲ့တာ။

HTTD note - လဲ့ကျီက တကယ် အရမ်း မှတ်သားဉာဏ်ကောင်းပါတယ်

သူက သူ့ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် သေးသေးလေးကအစ အကုန်မှတ်ထားတာ
ပါ စုန်ဟုန်းဟိုင်က အသံတုအစီအရင် လုပ်ထားတာတောင် လေသံ
အသွားအလာကိုကြည့်ပြီး သူမှတ်မိပါတယ်... ဘေးတစ်စောင်း လှည့်ကြည့်
တာကအစ လှုပ်ရှားတဲ့ အပြုအမူတွေအဆုံးပေါ့... ဒါကြောင့် သူသာစုန်
ဟုန်းဟိုင်ကို စောစောပြန်တွေ့ခဲ့ရင် သူတို့နှစ်ယောက် အစောကြီး
ကတည်းက ဆုံကြမှာပါ
